

Arrest

nr. 67 572 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 juli 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. LECOMTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in. Uit het Eurodac-verslag blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Noorwegen. Dit wordt bevestigd door verzoeker in zijn verhoor.

Op 29 juni 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening), de Noorse autoriteiten om de overname van verzoeker.

Op 6 juli 2011 wordt met het overnameverzoek door de Noorse autoriteiten ingestemd op grond van de artikelen 13 en 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Op 7 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

de persoon die verklaart te heten A. S. (alias NO: N. P.)

geboren te H., op (...) (alias NO: ...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 03.06.2011 is aangekomen in België. Drie dagen later, op 06.06.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in Helmand in 1986.

Uit het Eurodacverslag van 06.06.2011 blijkt dat betrokkene in Noorwegen asiel heeft aangevraagd en de Noorse overheid heeft op datum van 06.07.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.06.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit eerder in een ander land asiel heeft gevraagd.

Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten in het Eurodacverslag van 06.06.2011 en verklaarde vervolgens dat hij in Noorwegen asiel heeft aangevraagd maar dat hij daar een brief kreeg dat hij het grondgebied diende te verlaten. Betrokkene verklaarde verder dat hij ongeveer in mei 2009 vanuit Afghanistan vertrok per auto naar Iran. Daar zou hij ongeveer vijftien dagen verbleven hebben. Vervolgens zou hij te voet naar Turkije gereisd zijn waar hij ongeveer een zestal dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij per boot naar Griekenland gereisd zijn waar hij drie en een halve maand verbleven zou hebben alvorens met de vrachtwagen naar Italië te vertrekken. Daar zou hij vijftien dagen verbleven hebben alvorens met de auto naar Frankrijk te reizen. Na een verblijf van negen dagen in Frankrijk zou hij met de auto naar België, Duitsland Denemarken en Zweden gereisd zijn alvorens de trein naar Noorwegen te nemen. Daar zou hij asiel gevraagd hebben en gedurende ongeveer zeventien maanden verbleven hebben in Mo Irana hetgeen hij omschrijft als een stad in Noorwegen. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag er werd afgewezen ongeveer vijf maanden voor zijn gehoor op de DVZ van 10.06.2011. Betrokkene verklaarde verder dat hij ongeveer twee en een halve maand geleden (op de datum van zijn gehoor op de DVZ) Noorwegen per trein verlaten zou hebben richting Zweden. Daar zou hij twee dagen verbleven alvorens met de trein naar Denemarken te reizen om vervolgens per trein naar Duitsland te reizen en vervolgens met de trein naar België te reizen waar hij op 03.06.2011 zou zijn aangekomen en op 06.06.2011 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet te hebben verlaten.

Op basis van het Eurodacverslag van 06.06.2011 en betrokkenes verklaringen dat hij asiel aanvroeg in Noorwegen, werd voor betrokkene op 29.06.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Noorse autoriteiten verstuurd. De Noorse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 06.07.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 13 en 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

De Noorse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Noorwegen bekend staat onder de naam N. P., geboren op (...). De Noorse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op 01.09.2009 asiel aanvroeg in Noorwegen, dat hij een negatieve beslissing kreeg op 02.12.2009 en dat zijn ingestelde beroep tegen deze beslissing verworpen werd op 28.01.2011. De Noorse autoriteiten informeerden de Belgische eveneens dat betrokkene sinds 06.06.2011 als “absconded” geregistreerd staat in Noorwegen.

Vooreerst dient met betrekking tot bovenstaande informatie te worden opgemerkt dat betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag op 06.06.2011 alsook tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.06.2011 als naam A. S. opgaf, geboren te “H.” in 1986 . Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.06.2011 dat hij geen andere namen voert of heeft gevoerd (DVZ, vraag 3). Uit de informatie van de Noorse autoriteiten blijkt echter dat betrokkene in Noorwegen niet enkel een andere naam (N. P.) gebruikt heeft maar eveneens een andere geboortedatum (...) en dit terwijl betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ verklaarde dat hij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen of nationaliteiten gebruikt heeft (DVZ, vraag 3). Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals naam en geboortedatum in verschillende landen, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene blijkt bovendien

evenmin in het bezit te zijn van een authentiek identiteitsdocument om zijn ware identiteit te bewijzen. Dergelijke houding is op geen enkel moment in overeenstemming te brengen met de verplichting van de asielzoeker om de verantwoordelijke autoriteiten die zijn asielverzoek registreren van in het begin te voorzien van correcte en coherente verklaringen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen en heeft bewust getracht om de Belgische autoriteiten te misleiden.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Noorwegen met betrekking tot de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. De bewering van betrokkene dat “ze” in Noorwegen “zijn problemen niet goed behandeld” zouden hebben (DVZ, vraag 19) maakt betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk en betrokkene brengt hier ook geen concrete elementen van aan. Indien men dergelijke verklaringen aflegt mag op zijn minst verwacht worden dat men deze concretiseert en hier bewijzen van aanbrengt. De vaststelling bovendien dat betrokkene in eerste instantie ontkende ooit elders asiel te hebben gevraagd (DVZ, vraag 13) en pas na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 06.06.2011 zijn asielaanvraag in Noorwegen toegaf (DVZ, vraag 14) laat bovendien ernstige twijfels ontstaan over het ernstig karakter van zijn verklaring dat zijn problemen in Noorwegen niet goed behandeld zouden zijn. Er dient dan ook te worden opgemerkt geen concrete elementen of bewijzen aanbrengt dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren en betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Noorse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.06.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene stelde dat er geen specifieke reden is en dat hij in Noorwegen een brief gekregen had dat hij het land moest verlaten en dat hij daarom in België asiel komt aanvragen. Betrokkene verklaarde bijkomend dat hij vindt dat zijn problemen in Noorwegen niet goed behandeld zijn. Zoals hogerop reeds werd uiteengezet brengt geen concrete elementen of bewijzen aan waarom hij vindt dat zijn problemen in Noorwegen niet goed behandeld zouden zijn. Het loutere feit dat zijn asielaanvraag in Noorwegen zou zijn afgewezen wijst er immers niet automatisch op “de problemen” in Noorwegen niet goed behandeld zouden zijn. Bovendien mag men op zijn minst van de asielzoeker verwachten dat hij als hij dergelijke verklaringen aflegt hij deze op zijn minst concretiseert, quid non. Zoals hogerop eveneens werd uiteengezet doet de vaststelling dat betrokkene in eerste instantie ontkende ooit elders asiel te hebben aangevraagd (DVZ, vraag 13) en pas na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 06.06.2011 zijn asielaanvraag in Noorwegen toegaf (DVZ, vraag 14) laat bovendien ernstige twijfels ontstaan over het ernstig karakter van zijn verklaring dat zijn problemen in Noorwegen niet goed behandeld zouden zijn.

Betrokkene verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij last heeft van astma (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische attesten aanwezig die deze verklaringen ondersteunen.

Bovendien dient met betrekking tot deze verklaring dat hij last zou hebben van astma te worden opgemerkt dat dergelijke medische verklaringen niet in overweging genomen worden in het kader van de Dublin-II-Verordening. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Noorwegen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen voor zijn astma in Noorwegen indien nodig, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene omwille van deze astma waar hij aan zou lijden, niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene is blijkbaar ondanks zijn astma van Noorwegen naar België gereisd zodat het niet aannemelijk is dat een reis van België naar Noorwegen niet mogelijk zou zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Noorse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 13 en art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Noorse autoriteiten op de luchthaven van Oslo Gardermoen.”

Op 20 juli 2011 dient verzoeker een vordering in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen. Bij arrest nr. 65 062 van 25 juli 2011 wordt de vordering tot schorsing verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van de Grondwet. Verzoeker wijst op de substantiële formaliteiten voorgeschreven op straffe van nietigheid, machtsoverschrijding en machtsmisbruik en “*het principe van de onvervreemdheid van bevoegdheden*”.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing maakt het voorwerp uit van een delegatie van macht aangezien het formulier dit ze bevat de handtekening bevat in de volgende bewoordingen « De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid » .

Deze duidelijke delegatie (aangezien de term «gedelegeerde» niet formeel wordt gebruikt) moet beantwoorden aan alle voorwaarden afgeleid uit het principe van de onvervreemdbaarheid van de bevoegdheden.

Bij ontstentenis, zijn alle handelingen gesteld door de lagere overheid allen getroffen door een gebrek van onbevoegdheid.

Ter herinnering, zijn de voorwaarden van het delegeren van macht onder meer:

--. Een uitdrukkelijke toestemming door een tekst die deze delegatie van bevoegdheid toelaat.

--. Een delegatie die tegen derden tegenstelbaar wordt gemaakt door de formaliteiten van publicatie.

Het artikel 33 van de Grondwet stelt ((Alle machten gaan uit van de Natie. Zij worden uitgeoefend op de wijze bij de Grondwet bepaald ».

Het zijn vervolgens de organen aangeduid in de Grondwet die deze machten uitoefenen overeenkomstig de wet. Deze organen beschikken over een macht tot delegatie door de Grondwet.

“Het is niet verboden aan de autoriteit afgevaardigd door de natie om secundaire autoriteiten vast te leggen belast met het handelen onder haar controle die de detailmaatregelen te treffen onder voorbehoud van haar uitdrukkelijk of stilzwijgende toestemming: dat deze opdracht, precair en altijd herroepbaar, toevertrouwd aan agenten, geen enkele vervreemding of overdracht van macht inhoudt. ».

Ieder toevertrouwen door de wet van een bepaalde bevoegdheid verleent een functie intuitu personae waarover de titularis niet naar goeddunken kan beschikken.

Het Hof van Cassatie heeft de delegatie van bevoegdheid toegelaten maar het heeft deze gepaard laten gaan met bepaalde voorwaarden tot geldigheid waaronder onder meer het feit dat “zij moet worden uitgeoefend onder de controle van de overheid die delegeert, zij moet een recht op toezicht behouden over de manier waarop de delegatie wordt uitgeoefend. De Belgische rechtsleer en rechtspraak laten noch de alternatieve uitoefening, noch de aan de bevoegdheid concurrerende uitoefening toe:

enkel de overheid aan wie de bevoegdheid werd gedelegeerd kan de handelingen in kwestie verrichten zolang de delegatie haar niet werd afgenomen. »

In casu, is de handtekening van de administratieve akte een gescande handtekening, - daarenboven nauwelijks leesbaar:

«Vaanhove?, Attaché, (gescande handtekening) »

Het is dus een beeldfile die is geplaatst in het model van een elektronische file en die vervolgens wordt afgedrukt op het papier dat de beslissing bevat die aan de betrokkene zal worden betekend ...

Indien de gescande handtekening kan worden beschouwd als een "elektronische handtekening", heeft zij nochtans niet de kwaliteiten van een klassieke elektronische handtekening waarvan de authenticiteit kan worden gegarandeerd door de certificatieautoriteiten in het kader van de elektronische uitwisselingen met een juridische implicatie en de context van de wet van 9/7/2001 [B.S. 29/9/2001] houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, die de bepalingen overzet van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europese Parlement en van de Raad van 13 december 1999 over een communautair kader voor de elektronische handtekeningen.

Niets garandeert in casu de authenticiteit van de identiteit van de gedelegeerde, noch zijn goedkeuring en nog minder de integriteit van de informatie in de beslissing aangezien het mogelijk is dat De Heer/Madame Vanhove deze gescande handtekening heeft gegeven voor een totaal andere beslissing of met een andere bedoeling en dat een ambtenaar die niet beschikt over de vereiste bevoegdheid of zelfs een quidam deze gepreformateerde handtekening heeft geplaatst.

Inderdaad, "De functies van de handtekening zijn, traditioneel, dubbel. Zij laat toe om enerzijds de identiteit van de auteur te bepalen en anderzijds, de goedkeuring van de ondertekenaar over de inhoud van de akte of het bericht. Daarenboven, is er eveneens een derde functie toegekend aan de handtekening die voortvloeit uit het papier als support van de handtekening: de combinatie van deze twee elementen verzekert de integriteit van de informatie die het document bevat. Ieder procedé dat deze functies vervult moet dus bijgevolg toegang kunnen hebben tot het statuut van handtekening."

Eender welke ambtenaar zou deze beeldfile kunnen gebruiken zonder houder te zijn noch van een delegatie van bevoegdheid, noch van een delegatie van handtekening.

Doch, er kan geen delegatie van bevoegdheid zijn zonder tekst. En anderzijds, een delegatie van handtekening verplicht om de akte in kwestie persoonlijk te tekenen, met zijn eigen handtekening, en niet met de handtekening van iemand anders, zoniet is deze delegatie er geen.

Tenslotte, bevat het document de stempel van het Ministerie niet, hetgeen zijn geloofwaardigheid nog meer beveelt.

En zelfs indien alle ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid zouden hebben om eender welke akte van dit type te tekenen, moet het ondertekenen van een akte die een vrijheidsberoving inhoudt en een verwijdering (een zeer ernstige en belangrijke maatregel die de fundamentele rechten van een persoon raakt - namelijk zijn bewegingsvrijheid) moet:

- niet dubbelzinnig zijn
- de identiteit van de auteur ervan mag geen enkele dubbelzinnigheid laten bestaan, zowel voor de wettelijke controle als voor de verantwoordelijkheid die eruit voortvloeit in hoofde van de auteur van de akte.
- aan de burgers en meer bepaald aan deze die het voorwerp uitmaken van een maatregel tot administratieve opsluiting, toelaten zich te verzekeren van de duurzaamheid van de mogelijke controle van de overheid die delegeert en dit op grond van het artikel 33 van de voornoemde Grondwet en de rechtspraak van het Hof van Cassatie.

Er moet worden vastgesteld dat de vorm van de akte niet toelaat aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de bevoegdheid van de auteur ervan na te gaan en zich ervan te verzekeren. Het gaat dus om een duistere akte die helemaal niet wordt omringd door garanties van authenticiteit.

Raad van State, 13 februari 2009

"De handtekening van een administratieve akte die juridische gevolgen kan hebben is een element waarvan het bestaan zelf van de akte afhangt. Bij gebrek aan handtekening en identificatie van de auteur is de akte zelf als dusdanig onbestaande. Dit geldt nog meer dat de auteur van de akte zelfs niet de moeite heeft genomen om het adequate vakje aan te kruisen dat aan de vreemdeling toelaat om de redenen te kennen van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend. Deze is dus niet tegenstelbaar tegen zijn bestemming. Om reden van juridische veiligheid, moet deze dus worden vernietigd.

Bijgevolg, aangezien de beslissing geen enkele waarborg biedt van authenticiteit en dat de handtekening ontbreekt, is de administratieve akte nietig.”

2.2 In de mate verzoeker betwist dat ‘een tekst’ de delegatie van bevoegdheid toelaat nu de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing zou hebben genomen, wijst de Raad op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. Voormeld artikel luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (...)”.

Bij koninklijk besluit van 17 juli 2009 wordt mevrouw J. Milquet, die bij koninklijk besluit van 20 maart 2008 benoemd werd tot Vice-Eerste Minister en Minister van Werk en Gelijke Kansen, belast met het migratie- en asielbeleid (artikel 4). De heer M. Wathelet wordt benoemd tot staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, toegevoegd aan de minister belast met Migratie- en asielbeleid (artikel 6). Bijgevolg kan worden aangenomen dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, M. Wathelet, als de minister belast met Migratie- en asielbeleid, J. Milquet, bevoegd zijn voor de ondertekening van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het besluit van 8 oktober 1981. Daarnaast wijst de Raad op het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit van 18 maart 2009). Voormeld MB vermeldt dat voor de toepassing van dit besluit onder “*minister*” moet worden verstaan “*de minister die bevoegd is voor de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”. Dit is een gelijkaardige bepaling als opgenomen in de Vreemdelingenwet en in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Aangezien hierboven reeds werd uiteengezet dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid als de minister belast met Migratie- en asielbeleid bevoegd zijn voor de ondertekening van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het besluit van 8 oktober 1981, dient te worden aangenomen dat zowel de minister als de staatssecretaris deze bevoegdheid kunnen delegeren aan de gemachtigde ambtenaar zoals bepaald in het delegatiebesluit van 18 maart 2009. De bestreden beslissing werd rechtsgeldig genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Het staat voorts niet ter discussie dat de bestreden beslissing genomen werd door een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die de functie van attaché uitoefent. Gelet op artikel 6, § 1 van het Delegatiebesluit van 18 maart 2009 dat bepaalt dat “*aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980:n (...) artikel artikel 51/5, §§ 1er en 2, en § 3, tweede en derde lid (...)*”, is de bestreden beslissing derhalve door een bevoegd ambtenaar genomen.

Vervolgens lijkt verzoeker de ondertekening van de bestreden beslissing te betwisten die volgens hem een onleesbare gescande (en dus niet elektronische) handtekening betreft.

In dit onderdeel van het middel lijkt verzoeker niet de bevoegdheid van attaché V.K. om de bestreden beslissing te nemen te betwisten doch wel de rechtsgeldigheid van de onder die beslissing voorkomende gescande handtekening met de naam V.K.

Artikel 2, tweede lid van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna Wet elektronische handtekening) definieert de elektronische handtekening als “*elektronische gegevens, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie*”. Voor de zogenaamde gewone elektronische handtekening zijn geen andere eisen bepaald, in tegenstelling tot de geavanceerde elektronische handtekening. Nergens is bepaald dat beslissingen van de (gemachtigde van de) staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, zoals *in casu* een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten enkel een geavanceerde elektronische handtekening mogen dragen. Een gescande handtekening is de digitale afbeelding die met behulp van scantechnieken van een handgeschreven handtekening is gemaakt. *In casu* gaat het om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1/ van de

Wet elektronische handtekening. De oorspronkelijke geschreven handtekening kan slechts door één persoon zijn gemaakt maar de gescande handtekening kan, wanneer zij in een computerbestand is opgeslagen, door iedereen worden gebruikt die toegang heeft tot dat computerbestand.

Ingevolge het bepaalde in artikel 4, § 5 van de Wet elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid aan een elektronische handtekening worden ontzegd, louter op grond van het feit dat zij in elektronische vorm is gesteld of niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat of niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantie afgeleverd certificaat of niet met een veilig middel is aangemaakt. De algemene stelling van verzoeker dat het niet om een elektronische handtekening zou gaan omdat niet aan de voorwaarden van een geavanceerde elektronische handtekening voldaan zou zijn, is dus onjuist. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat de gescande handtekening *in casu* dient te worden beschouwd als een gewone elektronische handtekening waarbij voor de totstandkoming van dergelijke handtekening een paswoord en een code is vereist die enkel is gekend door de ondertekenaar. Aldus stelt de Raad vast dat aan de elektronische handtekening bepaalde waarborgen zijn gekoppeld die beogen uit te sluiten wat verzoeker opmerkt, namelijk dat een derde toegang zou hebben gehad tot de handtekening van de ambtenaar in kwestie. De loutere beweringen van verzoeker die erop neerkomen dat een derde de handtekening erop kan plakken gaat bijgevolg niet op. In de mate verzoeker van oordeel is dat een niet-bevoegd persoon of een andere persoon dan de auteur van de beslissing de gescande handtekening zou hebben geplaatst, kan hij een klacht indienen wegens valsheid in geschrifte. Loutere beweringen, zonder het minste begin van bewijs is niet voldoende om de authenticiteit van de bestreden beslissing in twijfel te trekken. Er kan derhalve worden vastgesteld door welke ambtenaar de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoeker maakt de schending van artikel 33 van de Grondwet, van een substantiële vormvereiste en van het "*principe van de onvervreemdbaarheid van bevoegdheden*" niet aannemelijk. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat verweerder zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding en machtsmisbruik.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 62 W. 15.12.1980

"De administratieve beslissingen worden gemotiveerd ... / ... »

Het past te herinneren dat de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 aan de bestuurlijke autoriteit een algemene verplichting opleggen om de bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte te motiveren.

Deze motivering moet bestaan uit « de aanduiding in de akte van juridische en feitelijke overwegingen die als basis dienen voor de beslissing » en « zij moet afdoende zijn » (art. 3 van de wet van 29 juli 1991).

Het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt uitdrukkelijk dat deze verplichting tot motivering toepasselijk is op de administratieve beslissingen betreffende de vreemdelingen zoals de hier bestreden beslissing.

Een onpersoonlijke, onvolledige of stereotype motivering beantwoordt niet aan deze eis van wettelijke motivering.

In de beslissing genomen op grond van het artikel 71/3, & 3 van de wet van 15 december 1980, die de verzoeker verwijderd naar Noorwegen, heeft de administratie in haar weigering tot verblijf en ten laste neming van verzoeker helemaal niet de redenen gerechtvaardigd waarom zij afweek van de willekeurige mogelijkheid die haar werd gegeven om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen niettegenstaande de regel van de voorrang van regeling.

In het administratief recht, duidt de willekeurige macht, in tegenstelling tot de gebonden bevoegdheid, de macht aan van de administratie om te handelen, zich te onthouden of te beslissen met een min of meer grote vrijheidsmarge, in functie van een beoordeling van geschiktheid. Deze willekeurige macht is geen arbitraire macht voor zover de administratie, zelfs in de uitoefening ervan, onderworpen blijft aan het principe van wettelijkheid, en haar manoeuvreerruimte enkel min of meer brede keuze toelaat uit de wettelijke maatregelen en gedragingen.

De verplichting tot motivering is vervat in deze verplichting van wettelijkheid en bijgevolg, moet de administratie haar keuze op een afdoende, regelmatige en pertinente manier rechtvaardigen en motiveren.

Het proces van « Dublin II » is niet automatisch. De tekst omvat twee bepalingen met een willekeurig karakter die aan het systeem de onontbeerlijke flexibiliteit geven: de clause genaamd « van soevereiniteit», laat toe aan een Lidstaat om een asielaanvraag te onderzoeken zelfs indien dit onderzoek haar niet toekomt op grond van de criteria vastgesteld in de verordening en de « humanitaire» clause die toelaat aan een Lidstaat om een vraag te onderzoeken op vraag van een andere Lidstaat, wegens beschouwingen van familiale of culturele orde. In de zaak T.I t. Verenigd Koninkrijk, stelt het Hof voor de rechten van de Mens: nochtans heeft het systeem DUBLIN II twee beperkingen. De eerste resulteert uit het grote verschil dat blijft bestaan tussen de Lidstaten van de Unie in het vervullen van hun verplichtingen tot bescherming, een afwijking die een goede werking van het systeem blijft verhinderen en die risico's op terugsturen laat bestaan. De tweede, niet te omzeilen, barrière, zit in het automatische karakter dat bepaalde Staten beweren vast te houden aan het mechanisme van overbrenging naar het land dat verantwoordelijk is. Dit is strijdig met het principe van niet-terugsturen want hetgeen toelaat de boekhouding van Dublin en van de Conventie van Genève te verzekeren hangt af van de macht tot soevereine appreciatie die de Lidstaten hebben behouden". Het is de clause van de soevereiniteit die ons hier interesseert.

Het artikel 3 § 2 van de Dublin II Verordening voorziet inderdaad (clause van soevereiniteit) dat "Elke lidstaat een bij hem ingediend asiel verzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was ... " (Zie ook hieromtrent het artikel 51 15 § 2 van de wet van 165 december 198 dat stelt : §2 - Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet-).

“Wat betreft de terugkeringen in het kader van de Dublin II Verordening, ... I ... , raadt het UNHCR aan dat de Lidstaten hun willekeurige macht zoals voorzien in het artikel 3(2) van de Dublin II Verordening zo ruim mogelijk zouden gebruiken. Het UNHCR beveelt de Lidstaten eveneens aan om andere factoren die de toegang tot de rechten en voordelen van personen die een internationale bescherming nodig hebben kunnen in de weg staan, factoren die onrechtstreeks kunnen leiden tot een terugsturen» in overweging te nemen.”

2.4 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 13 en 16.1.e van de Dublin-II-Verordening, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Noorse autoriteiten toekomt. Op datum van 6 juli 2011 heeft Noorwegen ingestemd met het overnameverzoek van verzoeker. Tevens motiveert verweerder waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen geen reden zijn om de asielaanvraag alsnog in België te behandelen.

De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker wijst in het middel op artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening of de zogenaamde soevereiniteitsclause.

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt de lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugnatie is gericht, daarvan in kennis.”

Uit deze bepaling kan geen verplichting worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening geboden mogelijkheid. Zo wordt gemotiveerd:

“Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.06.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene stelde dat er geen specifieke reden is en dat hij in Noorwegen een brief gekregen had dat hij het land moest verlaten en dat hij daarom in België asiel komt aanvragen. Betrokkene verklaarde bijkomend dat hij vindt dat zijn problemen in Noorwegen niet goed behandeld zijn. Zoals hogerop reeds werd uiteengezet brengt geen concrete elementen of bewijzen aan waarom hij vindt dat zijn problemen in Noorwegen niet goed behandeld zouden zijn. Het loutere feit dat zijn asielaanvraag in Noorwegen zou zijn afgewezen wijst er immers niet automatisch op “de problemen” in Noorwegen niet goed behandeld zouden zijn. Bovendien mag men op zijn minst van de asielzoeker verwachten dat hij als hij dergelijke verklaringen aflegt hij deze op zijn minst concretiseert, quid non. Zoals hogerop eveneens werd uiteengezet doet de vaststelling dat betrokkene in eerste instantie ontkende ooit elders asiel te hebben aangevraagd (DVZ, vraag 13) en pas na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 06.06.2011 zijn asielaanvraag in Noorwegen toegaf (DVZ, vraag 14) laat bovendien ernstige twijfels ontstaan over het ernstig karakter van zijn verklaring dat zijn problemen in Noorwegen niet goed behandeld zouden zijn.”

De bestreden beslissing motiveert bijgevolg zeer uitvoering waarom geen gebruik wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule en houdt rekening met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het Dublininterview op 10 juni 2011. Gelet op de bovenstaande uiteenzetting kan vastgesteld worden dat verweerder terecht en op redelijke wijze oordeelde dat er “geen concrete basis (is) om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003.” Dienaangaande kan worden opgemerkt dat verweerder de mogelijkheid voorzien in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening heeft betrokken bij de beoordeling van de verantwoordelijke staat voor de behandeling van de asielaanvraag. Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening schept op zich geen andere verplichtingen in hoofde van verweerder. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de redenen waarom verweerder geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule zoals opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te besluiten dat deze bepaling is geschonden.

Waar verzoeker stelt dat verweerder zich diende te steunen op de humanitaire clausule, wijst de Raad erop dat verweerder niet gebonden is door het verzoek van verzoeker om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening. In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening stelt de Raad vast dat genoemd artikel niet geschonden kan zijn, nu dit artikel enkel betrekking heeft op een verzoek door een andere lidstaat en nu daarvan *in casu* geen sprake is. Dit artikel voorziet met andere woorden geen keuzemogelijkheid in hoofde van de asielzoeker.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

“In de hypothese waarin de Heer A. naar Noorwegen zou worden gerepatrieerd, loopt hij het risico om door de Noorse autoriteiten te worden uitgewezen naar Afghanistan waar hij een zeker risico loopt voor zijn veiligheid en zijn leven.

Inderdaad, de Noorse autoriteiten hebben zijn verblijfsaanvraag verworpen en de Heer A., die oordeelt dat deze vraag niet met de nodige zorg werd behandeld, loopt het rechtstreekse risico om te worden gerepatrieerd wegens het bevel om het land te verlaten dat hem door de Noorse autoriteiten werd betekend (stuk 1).

De Heer A. is politiemans van beroep (stuk 2). De vertalingen van de documenten tonen aan dat hij politieluitenant is. Doch alle vertegenwoordigers van de orde en van de regering in Afghanistan lopen een groot gevaar in de context die in dit land heerst. De internationale verslagen getuigen hiervan.

Evenals de actualiteit (stukken 3 tot 7). De inhoud van deze documenten moet hier worden beschouwd als integraal hernomen.

Het verslag « UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan » HeR/EG/ AFG/ 10/04 17 december 2010 <http://www.unhcr.org/refworld/pdfid/476929?02.pdf> spreekt voor zichzelf (stuk 8) : (...)”

2.6 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu doet verzoeker gelden dat hij wanneer hij naar Noorwegen zou worden gerepatriëerd, het risico loopt om door de Noorse autoriteiten te worden uitgewezen naar Afghanistan waar hij een zeker risico loopt voor zijn veiligheid en zijn leven. Verzoeker wijst op het bevel om het land te verlaten dat hem door de Noorse autoriteiten werd betekend. De Noorse autoriteiten hebben zijn asielaanvraag verworpen en hij is van oordeel dat deze aanvraag niet met de nodige zorg werd behandeld. Voorts geeft verzoeker de essentie van zijn asielaanvraag weer: hij verwijst naar de bijgevoegde stukken die aantonen dat hij politieluitenant was en dat zowel internationale verslagen als de actualiteit getuigen van het feit dat alle vertegenwoordigers van de orde en de regering in Afghanistan een groot gevaar lopen.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds ten aanzien van verweerder te kennen had gegeven dat zijn problemen in Noorwegen niet op een adequate wijze waren behandeld, en dat in de bestreden beslissing daarop omstandig wordt gerepliceerd als volgt:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Noorwegen met betrekking tot de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielaanvraag.”

De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielaanvraag en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. De bewering van betrokkene dat “ze” in Noorwegen “zijn problemen niet goed behandeld” zouden hebben (DVZ, vraag 19) maakt betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk en betrokkene brengt hier ook geen

concrete elementen van aan. Indien men dergelijke verklaringen aflegt mag op zijn minst verwacht worden dat men deze concretiseert en hier bewijzen van aanbrengt. De vaststelling bovendien dat betrokkene in eerste instantie ontkende ooit elders asiel te hebben gevraagd (DVZ, vraag 13) en pas na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 06.06.2011 zijn asielaanvraag in Noorwegen toegaf (DVZ, vraag 14) laat bovendien ernstige twijfels ontstaan over het ernstig karakter van zijn verklaring dat zijn problemen in Noorwegen niet goed behandeld zouden zijn. Er dient dan ook te worden opgemerkt geen concrete elementen of bewijzen aanbrengt dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren en betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Noorse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.06.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene stelde dat er geen specifieke reden is en dat hij in Noorwegen een brief gekregen had dat hij het land moest verlaten en dat hij daarom in België asiel komt aanvragen. Betrokkene verklaarde bijkomend dat hij vindt dat zijn problemen in Noorwegen niet goed behandeld zijn. Zoals hogerop reeds werd uiteengezet brengt geen concrete elementen of bewijzen aan waarom hij vindt dat zijn problemen in Noorwegen niet goed behandeld zouden zijn. Het loutere feit dat zijn asielaanvraag in Noorwegen zou zijn afgewezen wijst er immers niet automatisch op "de problemen" in Noorwegen niet goed behandeld zouden zijn. Bovendien mag men op zijn minst van de asielzoeker verwachten dat hij als hij dergelijke verklaringen aflegt hij deze op zijn minst concretiseert, quid non. Zoals hogerop eveneens werd uiteengezet doet de vaststelling dat betrokkene in eerste instantie ontkende ooit elders asiel te hebben aangevraagd (DVZ, vraag 13) en pas na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 06.06.2011 zijn asielaanvraag in Noorwegen toegaf (DVZ, vraag 14) laat bovendien ernstige twijfels ontstaan over het ernstig karakter van zijn verklaring dat zijn problemen in Noorwegen niet goed behandeld zouden zijn."

Verzoeker dient aan te tonen dat, in weerwil van wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, er redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen zou genieten dan in België en dat hij ten gevolge daarvan zou worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Gezien de motieven van de bestreden beslissing kan verzoeker er niet mee volstaan zijn eerdere verklaringen te herhalen, zonder meer. Hij brengt voorts geen enkel element aan dat een indicatie zou inhouden van een onvolwaardige behandeling van zijn asielaanvraag, en, dienvolgens, een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM ingevolge een repatriëring, door Noorwegen, naar Afghanistan vooraleer naar behoren is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft. Overigens is door geen van de stukken aangetoond dat verzoeker het voorwerp zal worden van een gedwongen repatriëring naar Afghanistan. In die optiek is een verwijzing naar het asielrelaas van verzoeker en het bijbrengen van documentatie omtrent de situatie in Afghanistan niet relevant. Verzoekers vrees teruggestuurd te worden naar Afghanistan door de Noorse autoriteiten is hypothetisch aangezien Noorwegen door het aanvaarden van het overnameverzoek expliciet heeft toegezegd om de asielaanvraag van verzoeker te zullen behandelen. Aangezien Noorwegen is gebonden door dezelfde internationale verdragen als België is er geen enkele reden om te vermoeden dat verzoeker in Noorwegen minder rechten zou hebben dan in België. Uit de stukken die verzoeker bijbrengt, blijkt niet dat Noorwegen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, niet zou respecteren.

Waar verzoeker de mening is toegedaan dat Noorwegen hem geen daadwerkelijke rechtsbescherming kan verlenen nu hem een bevel om het land te verlaten werd betekend door de Noorse autoriteiten, wijst de Raad erop dat een dergelijke bescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop van zijn asielaanvraag en is gerelateerd aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM, arrest Conka van 5 februari 2002, nr. 75).

Verzoeker brengt aldus geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

In de mate dat verzoeker de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dient erop te worden gewezen dat hij op geen enkele manier omschrijft op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden waardoor deze grief niet kan worden beschouwd als een middel.

Het derde middel is ongegrond.

2.7 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3 en 20 van de Dublin-II-Verordening, in combinatie met het principe van een goede administratie.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De beslissing bevat geen enkele aanwijzing over de termijn voor de terugname, informatie die niet een eenvoudige uitvoeringsmaatregel uitmaakt maar een essentiële waarborg, gegeven aan de asielaanvrager om hem toe te laten zijn rechten te laten gelden.

Het artikel 3.4 van de (EG) Verordening n° 343/2003 van 18 februari 2003 van de Raad stelt inderdaad: «4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.”

Het blijkt niet uit het administratief dossier dat hem deze informatie werd gegeven.

Overwegende dat volgens de bewoordingen van het artikel van de EGVerordening n° 343/2003 van 18 februari 2003 van de Raad: De in artikel 4, lid 5, en artikel 16, lid 1, onder c.l, d.l en e.l, bedoelde terugname van asielzoekers geschiedt overeenkomstig de volgende bepalingen: (... .l De verzoekende lidstaat stelt de asielzoeker in kennis van de beslissing betreffende de terugname door de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing wordt gemotiveerd. Zij bevat de aanduidingen over de termijn waarin de overdracht zal plaatsvinden en, indien nodig, de informatie over de plaats en de datum waarop de de asielzoeker zich moet aanbieden indien hij zich op eigen kracht naar de verantwoordelijke Lidstaat begeeft (...); Overwegende dat het blijkt uit de stukken van het dossier dat de bestreden beslissing geen aanduiding omvat waarbinnen deze terugname zou moeten worden uitgevoerd; dat zo'n informatie niet een eenvoudige uitvoeringsmaatregel betreft maar een essentiële garantie, gegeven aan de asielaanvrager om hem toe laten zijn rechten te kennen; dat, bijgevolg, deze beslissing de voornoemde bepalingen miskent van de Verordening van 18 februari 2003 en dus onwettig is.

Het principe van de goede administratie beveelt eveneens een zekere loyaliteit voor het lot van de personen, onderworpen aan de administratieve beslissingen tot verwijdering, hetgeen niet is nagegaan in casu aangezien verzoeker in het ongewisse wordt gelaten over zijn lot.”

2.8 Uit artikel 20 van de Dublin-II-Verordening blijkt dat de overdracht van de asielaanvrager gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is. Waar verzoeker aldus verweerder verwijt in de beslissing geen termijn voor de terugname te hebben vermeld, kan hij niet worden gevolgd. De titel van de beslissing is immers klaar en duidelijk -beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten- en wat de termijn betreft, verwijst verzoeker terecht naar artikel 20 van de Dublin-II-Verordening waarin wordt bepaald dat de overdracht dient te gebeuren ‘van zodra dat praktisch mogelijk is’. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Bovendien wordt verzoeker in de akte van kennisgeving op de hoogte gebracht van zijn mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing in te dienen. Hij kan een vordering indienen binnen de in de wet voorziene termijn om de beslissing aan te vechten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Van deze mogelijkheid heeft verzoeker gebruik gemaakt waardoor hij bezwaarlijk kan stellen *“in het ongewisse (te worden) gelaten over zijn lot”*.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van de Dublin-II-Verordening door de bestreden beslissing zou worden geschonden waardoor deze grief niet kan worden beschouwd als een middel.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN